

“Muziek is de taal die iedereen verstaat!” Dit is de beginzin van een liedje dat ik jaren geleden schreef voor een kindermusical. In de tijd dat mijn kinderen in de puberteit raakten, heb ik veel liedjes voor opgroeiende kinderen geschreven, samen met mijn ex-chiggenoot Ruud Bos. Muziek was in ons gezin de drijvende kracht achter van alles en nog wat. Er spoelde altijd wel live-muziek door het huis, zoals de oefenklanken van mijn oudste slagwerkerzoon, die in de kelder zijn roffels sloeg. Of de gitarakkoorden van mijn derde zoon, die zich op zijn kamer zat uit te leven op zijn instrument. Achter ons huis was een afdeling van het *Amsterdams Conservatorium*, in de nu konden we mijn oudste zoon horen wanneer hij les kreeg op de pauken. Kortom, het was geen wonder dat ik *De Band*, een jeugdserie voor de KRO, schreef, waarin ook Tiijnje Oosterhuis (dertien jaar) een geweldige rol speelde en een mees terlijke imitatie gaf van Whitney Houston.

Vanmorgen was ik uitgenodigd bij een concert van *Hel Leerkwest*, dat werd gegeven in Amsterdam-Zuidoost, of zoals de meeste mensen de wijk kennen: de Bijlmer.

“I have a dream!” riep Marco de Souza, de bevoorgen directeur van het *Muziekcentrum*, in navolging van Martin Luther King, “Instrumentaal muziekonderwijs voor ieder kind op de basisschool!” Hij werd uitgelachen, zijn ideaal als niet haalbaar gekwaillificeerd. Maar Marco liet zich niet weghonen. Hij zette met inspanning van al zijn krachten dóó: En zo was ik vanochtend getuige van een grandioos concert, waaraan tachtig kinderen van basisscholen deelnamen, vanaf groep 5 tot aan groep 8. Burgemeester Cohen kwam ook, compleet met ambtsketen. Marco de Souza liet in zijn toespraak weten dat hij vereerd was met dit bezoek, want “de burgemeester is een belangrijk persoon. Hij heeft een chauffeur en hij heeft een kopje thee gedronken bij de koningin. Er is maar één persoon hogerdan de burgemeester: Dat is Sinterklaas!”

Ik heb met grote bewondering naar dirigent Kees van der Burg gekeken om te zien hoe hij goedgemust en geen seconde de greep op dit grote kinderkorkest verliezend, de vrolijke composities liet klinken. Vooral het nummer over olifanten, waarin de kleine hoornisten ons de stuipen op het lijf joeegen door een heel natuurgetrouwe kudde olifan-

ten muzikaal tot leven te brengen! Na het beëindigen van een nummer gaf dirigent Kees heel officieel een hartelijke hand aan de eerste violist, precies zoals het in grote symfonieorkesten ook gebeurt. De Souza: “De kinderen krijgen een jaar lang één uur

Muziek was in ons gezin de drijvende kracht achter van alles en nog wat

per week instrumentaal les, bij gebreken geschiktheid mag het instrument dan mee naar huis. Het is heel goed voor het zelfbeeld van kinderen als ze dat vertrouwen krijgen. Maar de basisscholen verklaren me voor gek dat ik dat aandurf. Zij zijn bang dat veel van die dure instrumenten onherstelbaar beschadigd worden!”

Hakverwege het concert vindt er een logistische operatie plaats, de kleine instrumentalisten wisselen van instrument met de andere helft van de groep. Ook deze operatie verloopt gesmeerd. Ik neem diep mijn hoed af voor Marco de Souza en zijn medewerkers, die hier het onmogelijk geachte tot klinkende werkelijkheid maken met het kleurrijkste kinderkorkest van ons land! Want muziek is immers de taal die iedereen verstaat. Leve *Hel Leerkwest!*

fotografie: stefan heijndael